

Vzduch byl této deštivé noci načichlý něčím jedovatým – spáleným a hořkým –, co připomínalo pach domu po včerejším požáru, kde v kalužích vody a chemikálií ještě doutnají zuhelnatělé zbytky. Hrdlo měla tou lepkavou pachutí potažené. Nedokázala se jí zbavit, ať plivala nebo polykala, jak chtěla.

Dívka klopýtala bludištěm stébel cukrové třtiny. Nemohla se řídit měsícem, hvězdami ani žádným světlem a bylo těžké rozeznat dokonce i vlastní ruku přímo před obličejem. Byla bosa a blátivou lepivou půdu tu a tam pokrývaly kusy vápence. Když na ně šlápla, bylo to jako stoupnout na minu, protože v jednom chodidle měla stále zaseknuté skleněné střepy. Bolest pokaždé vybuchla a šířila se jí jako žhavá střela do celého těla, až jí oheň zachvátil dokonce i zuby. Jakmile se bude moci zastavit, pokusí se střepy nahmatat a vytáhnout. Teď na to ale nezbývá čas. S rukama nataženýma před sebe klopýtala podél řádku tlustých stébel, tyčících se vysoko nad její drobnou postavou, v naději, že před sebou včas ucítí cokoli, do čeho by mohla narazit, a vyhne se tomu.

Nebo kohokoli.

Ta myšlenka ji vyděsila, až se roztrásla. Navíc jí ještě nikdy v životě nebyla taková zima. Vyrostla na Floridě. Ve zdejších kraji nikdy nebývalo opravdu chladno, ani když sem z Kanady připutovala nějaká studená fronta a všichni staří lidé a hlasatelé zpráv začali bédovat, že mrzne a že zahynou pomerančovničky. Teď ale byla úplně promoklá a vichřice, která snad dočista zešílela, jí pronikala až do morku kostí. Vítr se proháněl i v cukrové třtině, až vydávala pronikavé hvízdavé zvuky připomínající jekot. Kousla se do jazyka, aby nejektala zuby.

Bylo těžké nezačít křičet o pomoc. Někde za touhle zatracenou

třtinou může někdo nebo něco být. Možná ve vzdálenosti pouhých několika metrů. Nějaký dům. Benzinka. Cesta vedoucí pryč, ať už se teď ocitla kdekoli. Někde poblíž už třtinové plantáže sklidili a zbytky spálili. Ano, to je ten zápach a ta pachůť v hrdle – spálená třtina. Možná že jsou někde nablízku lidé. Třeba tu čekají farmáři nebo sezonní dělníci, ubytovaní ve stanech nebo chatkách, až se bouře přezene a začne svítat, aby mohli tahle pole zapálit. Možná že ji někdo uslyší, pomůže jí, ujme se jí.

Schová ji.

Ale už ve chvíli, kdy ji to napadlo, si uvědomila, že je to nesmysl. Nejspíš kolem sebe žádné lidi nemá. Ocitla se uprostřed pustiny, kde celé kilometry daleko není ani živáčka. Je tu docela sama a to nejlepší, co může udělat, je skrýt se ve třtinovém houští, dokud nevyjde slunce a neobjeví se tu auta s kočovnými dělníky. Je pravděpodobné, že jediní lidé, kteří by v této chvíli její volání o pomoc uslyšeli, by byli právě její pronásledovatelé. Před očima se jí mihly obličeje těch, které milovala: sladká malá Ginger, která večer pořád ještě požaduje lahvičku, přestože všichni říkají, že už je na to velká. Luis. Je to mizera – žárlivý a přitom ji podvádí, hajzl. Zlomil jí srdce už tolikrát, že to ani nedokáže spočítat. Panebože, jak jen ho miluje! Vždycky ho milovala a vždycky ho milovat bude. Mami, Papi, Abu, Cindy, Alonzo, Quina Mae. Zapudila jejich obrazy z mysli. Vzpomínat na ně by znamenalo, že to vzdává a že se s nimi v duchu loučí.

Ne! To ne! Vzpamatuj se přece!

Otřela si oči a potlačila vzlyky. Ti muži jsou blízko. Ještě uslyší její kňourání a budou se jím řídit jako supi, naslouchající námáhavému dechu umírajícího zvířete. Právě teď obcházejí plantáž, ve které se jim ztratila, snaží se určit její polohu, přepadnout ji a zmocnit se jí. Snažila se raději soustředit na náznak borovicové vůně, který větrila. Někde za těžkou clonou vlhké spálené třtiny cítila svěží vůni porážených borovic. Byla to vůně naděje. Dosta-

ne se odsud. Nesmí se ještě s nikým loučit: ona se přece vždycky ze všeho dostane. Zatím to dotáhla dál než ty ostatní.

Ještě je naživu.

Jak se prodírala třtinovým porostem, stébla sborově zaútočila na její obličej a ruce. Jakmile se dostane na mýtinu s vypálenou třtinou, bude se moci rozběhnout. K čertu se strachem a s bolestí v noze, stejně bude utíkat. Samozřejmě že ji na pasece bude vidět líp. Znovu jí vyhrkly slzy.

Možná že čekají, až udělá přesně tohle, a tím jim ušetří námahu – nebudou po ní muset pracně slídit. Ti muži – ti cvoci – se v těchhle plantážích pravděpodobně vyznají. Proto ji sem také přivezli. Vědí, které cesty vedou dovnitř a které ven. A vědí, kam ji vzali – ten barák je tak odporný, hrůzný, děsivý. Obklopený takovým množstvím třtiny, že její stébla začala prorůstat dovnitř.

Tady nemůžeš zůstat. Rozhodni se! Co bude horší? Skrývat se ve třtinovém poli, aby tě našli a vzali zpátky... do toho baráku? Nebo se snažit utéct? Běžet k jednomu z domů, které by za těmi stvoly třtiny mohly být?

Lepší bude utíkat. Vždycky je lepší padnout v boji. Takhle by to určitě řekl Luis. Panebože, jak si přála, aby byl tady s ní. Rozsekal by ty neřády na milion kousíčků.

„No tak, kotě! Kotě!“

Srdce se jí zastavilo. Byl přímo za ní. Doháněl ji. Prudce se ohlédla. *Kde ten chlápek sakra je?*

Spustila se na všechny čtyři a vlezla mezi stonky. Do nohy jí v místě, kde měla skleněný střep, vystřelila prudká bolest. Sáhla si tam a nahmatala na patě odchlíplou kůži otevřené rány. Ucítila teplo své vlastní krve, jak jí stékala po prstech. Stébla třtiny byla ostrá jako žiletky. Kousla se do ruky a snažila se tu bolest setřást. Zlé myšlenky se jí vrátily. Zase před sebou viděla tváře svých nejbližších.

Takhle aspoň policie zjistí, že jsem tu byla. Uvidí spoustu krve,

provedou testy a přijdou na to, že jsem to byla já. Že jsem jen tak nezmizela. Nikdo si už nebude myslet, že jsem utekla z domova a od Ginger...

Ale už když takhle uvažovala, věděla, že je to absurdní. Na téhle plantáži může vykrvácet k smrti a nikdo ani nezjistí, že tady byla, lezla tu ve tmě a snažila se skrýt před těmi zabijáky. Déšť smyje všechny stopy. Dělníci, kteří na těchhle plantážích pracují, budou klidně chodit po jejím hrobě, a pokud ti cvoci nenechají její tělo tam, kde ji zabijí, nikdo to nikdy nezjistí. A pokud ji nezabijí tady, ale odvečou ji zpátky do toho baráku a budou s ní dělat všechny ty strašlivé věci, které jí slibovali, pak na tomhle místě vůbec žádné stopy nezůstanou. Nebo ji tu nechají, rozřezanou na kousky a rozházenou široko daleko, jako by tohle pole kořenili, protože dobře vědí, že tady bude brzy všechno vypálené. A až se to peklo přežene, nezůstane tu nic než popel. Pokud dělníci vůbec narazí na její pozůstatky a pokud kriminalisté dokážou tak jako v tom televizním seriálu skutečně identifikovat popel a úlomky kostí, pak snad, možná, se sem může jednoho dne některý detektiv podívat a zrekonstruovat její poslední okamžiky. Může se pokusit přijít na to, co se tady přesně stalo. Kousla se do ruky silněji. To ale není možné. Protože nikdo nikdy si nedokáže představit tuhle chvíli, kterou právě prožívá. Taková hrůza je nepředstavitelná.

„Víš, proč pes honí kočku?“

Byl jen pár desítek centimetrů od ní. Slyšela ho i přes jekot třtinových stébel. Věděl, že ho musí slyšet – křičel, ale tón jeho čvachtavého jižanského hlasu byl klidný.

Leze k němu, nebo od něho?

„Protože před ním utíká. Když kočka neutíká, pes ji nehoní. Kočka a pes se můžou kamarádit, zlato. Ale když ta kočka zdrhá...“ Jeho hlas se ztlumil. „Koukej, zlato, akorát toho psa nasereš, bude unavenej a naštvanej. Tak pěkně vylez, kotě, než mě naštveš. Pak tě to bude bolet tím víc, ty mrcho.“